

buiten dienst

anarchistische krant • 8 februari 2010 • nr. 01 • nederlandstalige versie

“ De politie heeft al tien keer geprobeerd een camera te hangen op het plein. De draden worden telkens doorgeknipt.

EEN NIEUW GESLOTEN CENTRUM; WAT KAN ONS DAT SCHELEN?

Sinds de lente van 2009 wordt naast de luchthaven in Zaventem gebouwd aan een nieuw gesloten centrum. Een nieuwe gevangenis met individuele cellen waarin mensen zonder papieren die tegenwerken afgezonderd kunnen worden in afwachting van hun deportatie.

Dit nieuwe centrum kan ons wat schelen, niet omdat we vinden dat het asielbeleid er toch enigszins anders zou moeten uitzien, omdat we het niet menselijk genoeg vinden of omdat de gedupeerden beter zouden moeten behandeld worden, maar omdat het ons veel vertelt over de wereld waarin we leven. Omdat het een van die dingen is dat duidelijkheid schept wanneer we nadenken over welke fundamentele de samenleving doen draaien en welke principes erachter schuilen. Waarom gevangenis bestaan, wie er in opgesloten wordt en wie de sleutels in handen heeft. Waarom sommigen zich bovenaan de maatschappelijke ladder bevinden en niets tekort komen en anderen onderaan, en slechts kunnen overleven of creperen. Wie alles te verliezen heeft en wie alles te winnen heeft, wanneer de ladder middendoor gezaagd zou worden.

Het is een samenleving die gesloten centra nodig heeft die we totaal in vraag willen stellen. Het is elk principe dat indruist tegen de vrijheid van eenieder dat we willen aanvallen.

Het migratiebeleid dat op dit moment in België gevoerd wordt luistert vooral naar wat de economie te zeggen heeft. Er wordt gekeken naar het aantal mensen dat de economie kan gebruiken. De mensen die uiteindelijk papieren krijgen zijn diegenen

die kunnen en zullen werken, en bereid zijn voorbeeldige burgers te worden. Diegenen die overblijven zijn de welvaart enkel tot last en moeten zo efficiënt mogelijk afgevoerd worden. Daar komen gesloten centra op het toneel, als een van de instrumenten in de deportatiemachine. De deportatiemachine is het geheel aan middelen dat gebruikt wordt om mensen zonder papieren te controleren, op te jagen, te vatten, op te sluiten en uit het land te zetten. Denk aan razzia's, identiteitscontrole's, open en gesloten centra, deportaties enz... Wat op het eerste zicht tegenstrijdig kan lijken wordt gewoonweg logisch. Aan de ene kant worden mensen gerugulariseerd, aan de andere kant worden mensen geterroriseerd, achterna gezeten en gevangen gezet.

We worden dus met onze neus gedrukt op het feit dat gesloten centra nodig zijn, in een wereld die het je onmogelijk probeert te maken te overleven zonder papieren. Het is dan ook begrijpelijk dat mensen papieren willen omdat dit hen kan helpen te overleven. Maar het is die wereld die ons dwars zit.

De mensen zonder papieren die uiteindelijk kunnen blijven worden, net zoals wij, uitgenodigd hun tijd en energie te storten in het spel van de concurrentie. In werk en integratie. Met de belofte dat als we uitmunten in onderdanigheid misschien hogerop de ladder kunnen komen, zelf ➤

Uitschot // Enkele confrontaties met de flikken na overvallen zijn de aanleiding geweest om ongestoord de goorste uitspraken te kunnen doen. Van de politiewoordvoerders ("Het uitschot moet van de straat geveegd worden" dixit Jan Schonkeren in de beste fascistische en racistische traditie) tot rechtse en linkse politici ("Je kan niet meer buiten komen zonder een mes op de keel te krijgen", een kleine overdrijving meneer Tavernier?). Ze staan allemaal op de eerste rij om, nu het eens mag, hun ware gelaat te laten zien in de media (die natuurlijk ook weer lekker meedoen). Na alle integratiepogingen van de stalking met werkaanbiedingen tot de stalking van maatschappelijk werkers en allerhande preventiediensten, is het nu tijd om diegenen die achterbleven met de bezem buiten te vegen (zoals op de oude Vlaams Blok affiches al aangekondigd werd).

De politie stelt nog maar eens haar eisen. Ze willen meer veiligheid, een betere werkomgeving, meer en snellere straffen. Excuseer? Wacht, laten we nog eens de laatste maanden overlopen. Eind oktober is het Houssein die in de gevangenis van Leuven neergeknald wordt door de interventiedienst nadat hij zich in een cel had gebarricadeerd. In het gesloten centrum van Vottem sterft Yahya Tabbabi, begin januari, aan een overdosis methadon toegediend door een dokter. Twee dagen later wordt Jonathan opgepakt in Mortsel (dichtbij Antwerpen) en nadat hij zich verzet heeft tegen zijn internering, wordt hij aan voeten en handen vastgebonden in het cachot gegooid. Opnieuw komt er een dokter aan te pas die hem Haldol toedient. Jonathan sterft in het politiecommissariaat. Op 16 januari ontsnapt Alexandre Varga uit de gevangenis van Andenne. Hij wordt terug gepakt door de cipiers en in het cachot gestoken. De volgende dag wordt hij dood teruggevonden. Twee weken geleden; na een overval op een supermarkt en een achtervolging door de flikken wordt Hassan midden op straat in Laken doodgeschoten.

"Als een combi alleen achtergelaten wordt, wordt hij beschadigd." De veiligheid van de machthebbers, de rijken en haar lakeien kan ons geen barst schelen.

↘ chef kunnen worden. Voor diegenen die de uitnodiging niet aanvaardden is er de gevangenis en vooral de angst voor de gevangenis die ervoor moet zorgen dat het boeltje gesmeerd blijft lopen. De idee dat je ingeboezemd wordt dat als je de gevangenschap buiten niet aanvaardt, je er uiteindelijk een andere te wachten staat die er niet om liegt. Of je nu papieren hebt of niet, de chantage is er voor ons allemaal.

De wereld die van ons eist dat we papieren kunnen tonen is dezelfde wereld die van ons eist dat we werken, dat we gehoorzamen aan een baas of een flik, dat we plooiën voor de gang van zaken waarvoor we zelf niet gekozen hebben. Maar wat kunnen we dan doen? Uiteindelijk rest er ons nog één keuze. Een leven leiden alsof we al dood zouden zijn of ... leven. En leven betekent vechten voor iets totaal anders. Want met deze wereld zullen we nooit vrede kunnen nemen.

We willen praten over dit nieuwe gesloten centrum omdat we eindelijk willen kunnen praten over alles dat ons gevangen houdt, alles dat ons chanteert en ons uiteindelijk dood kan maken vanbinnen. We willen vechten tegen dit nieuwe gesloten centrum omdat we willen vechten tegen alles dat ons gevangen houdt, alles dat ons chanteert...

Zodat het ons niet dood kan maken vanbinnen.

DE GEVANGENIS HEEFT NOG EEN LEVEN GEEÏST...

Een mens maanden en jaren opsluiten in een cel van enkele vierkante meters. Hem controleren, afzonderen, vernederen, kapotmaken. De gevangenis is een machine die zich voedt met de levens van mensen. Ze zuigt er alle levenskracht uit, vermoordt hen fysiek of braakt hen mentaal kapotgemaakt weer uit in een maatschappij die gevangenen nodig heeft om de armen eronder te houden, om de Wet te doen gelden.

Op 17 januari 2010 werd Alexandre Varga dood teruggevonden in een isolatiecel in de gevangenis van Andenne. De dag ervoor had hij geprobeerd te ontsnappen. Met een mes bedreigde hij een cipier en dwong de andere cipiers om alle poorten van de gevangenis wagenwijd open te zetten. Eénmaal buiten liet hij de cipier gaan, zette het op een lopen maar werd ingehaald door buitenstormende cipiers. Die staken hem in een cachot. Er is maar weinig inzicht voor nodig om te begrijpen dat de rancune van de cipiers na de ontsnapingspoging zich gewroken heeft op Alexandre.

Onmiddellijk na de dood van Alexandre gingen de cipiers in staking. Niet alleen vermijden ze daarmee dat er nagegaan wordt wat de precieze omstandigheden van de 'zelfdoding' waren, maar daarenboven gebruiken ze het lijk van Alexandre voor hun miserabele eisen voor meer veiligheid, meer tralies, meer spelingsruimte en officiële dekking om met gevangenen te doen wat ze willen. Ondertussen namen de huurlingen van de Federale Politie de bewaking van de gevangenis over... en nog niet zo lang geleden, in de gevangenis van Vorst, werd voor iedereen duidelijk dat de aanwezigheid van politie binnen de muren een verhoging van de mishandelingen en de folter betekent. Een staking van cipiers is dan ook niets anders dan een officiële extra-bestafting van alle gevangenen. En, zeker in het geval van nu in Andenne, een preventieve veiligheidsmaatregel tegen eventuele revoltes en opstanden.

Wanneer een gevangene de moed bijeenraapt om zich te wagen aan een vlucht naar vrijheid, dan zet hij alles wat er nog overblijft van zijn bestaan op het spel. Een ontsnapping is geen wanhoopsdaad, maar net een sprong in het onbekende, een compromisloze eis tot leven. Dat iemand zich enkele uren na zo'n sprong het leven beneemt in een cel waar

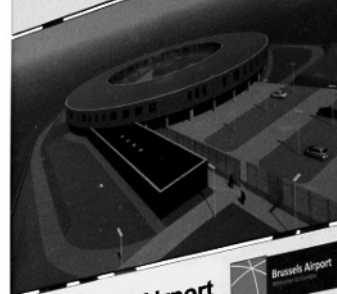
je nergens, maar dan ook echt nergens, een koord aan kan vastmaken, is niet alleen twijfelachtig. Zelfs in het geval dat Alexandre zelf zijn kleding rond zijn hals gebonden heeft, dan nog is het de gevangenis die zijn leven genomen heeft. De uitzichtloosheid van een bestaan gereduceerd tot enkele vierkante meters, van een zicht

dat altijd omkadert is door tralies, van onophoudelijk geweld tegen wat een mens tot mens maakt, van onvoorspelbare stokslagen en vernederingen, van een kale isolatiecel zonder de minste zonnestraal. En daarom is elke dode in de gevangenis een moord van de Staat. De bloedwraak van de Wet tegen diegenen die haar getrotseerd hebben.

En Alexandre had niet alleen de Wet getrotseerd door ongevraagd in de kluisen van de banken te graaien. Hij schond ook, op verschillende manieren, de regels die deze maatschappij van uitbuiting en autoriteit doen voortbestaan. Zo liet hij na een overval in 1989 een deel van het geld achter met een briefje: "Voor het personeel". Zo hielp hij, doorheen de jaren, verschillende medegevangenen ontsnappen. Zo klaagde hij in 2008 de mishandelingen en folteringen van geïnterneerden door cipiers en de opsluitingsomstandigheden in de gevangenis van Mons aan toen hij voor de rechtbank moest verschijnen en ging toen gekleed in een oranje hemd met "Guantanamo" erop. Zo verspreide hij teksten en pamfletten over de strijd in en tegen de gevangenis. Zo koos hij altijd, principieel, kant tegen de vertegenwoordigers van de Orde en het Gerecht – een houding "van de oude stempel" die nog enkele vogelvrijen weten te bewaren.

Wij zullen de doden in de gevangenen niet vergeten, ze niet laten camoufleren door cipiersstakingen of begraven onder 'onafhankelijke onderzoeken' die slechts het Gelijk van de gevangenis willen bewijzen. Ze leven door in de revoltes van allen die de vrijheid in hun hart dragen en *hun leven op het spel zetten* om komaf te maken met de schande van deze maatschappij en haar cipiers, met de gediensstigheid van haar onderdanen die haar voortbestaan verzekert.

Nieuwbouw van transitcentrum voor 90 personen

Brussels Airport

Bontinck

EDV

Waterman TCA

SECO

VCPA

BESIX

AANVANGSDATUM: 20 april 2009

DUUR DER WERKEN: 300 werkdagen

Vijf doden onder de kogels van de flikken, de matrakken van de cipiers, de kalmeringsmiddelen toegediend door medeplichtige dokters op een paar maanden tijd. Vijf mensen die, op de één of andere manier, niet eenvoudigweg hun hoofd gebogen hebben wanneer men hen de gevangenis wilde opleggen. Vijf mensen die hun verzet betaald hebben met de dood.

Terwijl de opstand in de gevangenis van Andenne, het in brand gestoken politiekantoor in Anderlecht en het salvo van machinegeweren tegen de poort van de gevangenis van Vorst doorheen de revolte, de folteringen van gevangenen en de folter van de opsluiting zelf in herinnering brachten, doen ze er alles aan om deze vijf doden te verbergen, alsof er niets aan de hand is. Maar het is zeker niet de verontwaardiging tegenover zoveel geweld van de kant van de Staat of omdat de 'democratische rechten' geschonden zouden zijn, die we hier ten berde willen brengen. Het is niet de verontwaardiging over de schandelijke betoging van cipiers die op 29 januari 2010 door Brussel trok en nog meer tralies en speel-

ruimte om gevangenen te folteren eiste. Het is niet de verontwaardiging over de levensomstandigheden en het overleven die voor iedereen alsmaar harder worden en nu al lijken eisen, die we willen. Want, hoe wreed het ook mag zijn, dit is de "normale gang van zaken" in deze maatschappij. Een normale gang van zaken die door al te veel armen, al te veel onderdrukten aanvaard wordt.

We zijn het moe verontwaardigd te zijn over zoveel onrecht en bloed; het is tijd dat het antwoord een andere richting opgaat, een richting die anders is dan tranen over geschonden rechten of gehuil dat het altijd wij, de armen, zijn die de rekening moeten betalen om de winsten en de macht van de rijken te vrijwaren. Dat het antwoord zich dus voedt met de woede die in onze buiken gromt, dat het antwoord revolte wordt tegen alles wat ons in kooien steekt of onderdrukt. Dat het tegenover hun doodse wereld onze waardigheid plaatst die niet langer berusting verdraagt. Dat onze dromen van een andere leven, van vrijheid, hun paleizen in de fik steken.

↓ [Brief ontvangen van enkele gevangenen uit Vorst]

"Er is inderdaad iets dat niet klopt. Varga was een vechter, het was hij die, wanneer hij in Mons voor Assisen verscheen, in het oranje gekleed kwam zoals in Guantamo, met op zijn rug in het groot 'Guantanamo's' geschreven.

De pers zegt dat hij vier dagen voor zijn ontsnappingspoging een zelfmoordpoging had ondernomen. Vervolgens heeft hij met een eenvoudig mes een gijzeling ondernomen, wat mislukt. De cipiers kondigen aan dat ze in staking gaan na deze poging. Om 6u 's morgens begint de staking en om 7u15 kondigen de radio en de televisie de zelfmoord van Varga in het cachot aan.

Dat alles houdt geen steek. Dit denken wij, enkele gevangenen uit Vorst ervan:

- Varga onderging een valse zelfmoordpoging, denkende dat hij uit het ziekenhuis kon ontsnappen. Te zwaar bewaakt, heeft hij begrepen dat dat onmogelijk was, dus heeft hij het zondag opnieuw geprobeerd. Daar klopt het niet meer. Hij zou zich in het cachot hebben opgehangen? De cachots van Andenne zijn zoals die in Ittre. Onmogelijk om je daar op te hangen!

Dit denken wij ervan: wanneer Varga opnieuw gepakt wordt, werd hij tot de dood in elkaar geslagen, en om deze dood de verbergen, zijn de cipiers in staking gegaan. Zo is dat ook al gebeurd in Lantin, of zoals met de jonge Nigeriaan die zich ook zagezegd had opgehangen terwijl hij doodgeslagen werd."

Brandstichting werf • Vier kranen en een aantal graafmachines worden in brand gestoken op een werf van Valens – Infrabel in Itterbeek. De werken aan het Gewestelijk Expressnet (GEN) worden tijdelijk gestaakt. Valens maakt deel uit van de bouwgroep Eiffage en bouwt mee aan het nieuwe gesloten centrum in Steenokkerzeel. Infrabel is de beheersmaatschappij van de Belgische spoorweginfrastructuur.

MIVB // En het nieuwe jaar kondigt nog meer onzin aan. In sommige metrostations staan ze al helemaal paraat. Voorlopig laten ze nog iedereen zonder onderscheid door. In sommige stations zijn er alleen nog maar de nodige gaten in de grond geboord. We hebben het over de toegangspoortjes van de MIVB. Het nieuwe kantoorgebouw aan de Wetstraat, de nieuwe 'design' metro- en tramstellen, de extra camera's, al die preventieagenten, het pesten van daklozen, de razzia's; het heeft allemaal geld gekost en dat moet nu ergens opgehaald worden. Dus staan er nu poorten en zonder toegangsticket kom je er niet in.

In combinatie met de MOBIB-'revolutie' zullen de reisroutes van heel wat mensen exact in kaart gebracht kunnen worden. Dus binnenkort zullen ze kunnen berekenen welke lijnen en welke voordelige abonnementen niet genoeg opbrengen en waar er veel wordt zwart gereden. Verwacht je al maar aan de schrapping van 'inefficiënte' lijnen en abonnementen. En aan meer gerichte controles.

Ondertussen komt de "traditionele prijsverhoging van februari" er ook nog aan. En al wie niet kan of wil meebetalen aan alle extra luxe en opkuisacties van 'ongewenste sujetten' heeft pech. Of daar lijkt het toch op.

EEN RIVIER VAN VERGIF

Er werd groot alarm geslagen. De waterzuiveringsinstallaties van Brussel deden het al een tijdje niet meer waardoor het afvalwater onbehandeld terecht kwam in de rivieren. En terwijl de politici en Aquiris, het bedrijf dat instaat voor het waterbeheer, de verantwoordelijkheden van zich afschoven en naar anderen duwden, mochten de andere, de meerderheid, zich weer koesteren in de rol van passieve toeschouwers.

De economische vooruitgang, met haar fabrieken, kerncentrales, chemische procédés en technologische ontwikkelingen, heeft de planeet intussen verziekt tot op een punt dat het bijna belachelijk wordt om nog op te springen van afvalwater dat 'ongezuiverd' terechtkomt in de rivieren. Ze schotelen ons zulke 'rampscenario's' voor opdat we ons wederom klein en onmachtig zouden voelen, overgeleverd aan de technische kennis van de specialisten ter zake. En vooral om de permanente vervuiling, de permanente vergiftiging van onze leefomgeving en onze lichamen, naar de achtergrond te kunnen schuiven.

Op honderden, zoniet duizenden appartementsgebouwen, overheidsgebouwen, scholen en instellingen hebben ze doorheen de jaren GSM-masten geplaatst waarvan de stralinggolven zonder enige twijfel kankerverwekkend zijn. Er hoeven geen wetenschappers aan te pas te komen om ons de waarheid of het tegendeel daarvan te bevestigen: iedereen weet dat je je hoofd beter niet in een microgolf-oven steekt. Dagelijkse braken tientallen verbrandingsovens giftige rook uit die in de atmosfeer verdwijnt... om daarna zich in onze longen te nestelen.

En alsof het nog niet voldoende is om een politiek spektakel boven onze hoofden ten berde te brengen, rammen ze langs alle kanten in onze strot dat *wijzelf* eigenlijk het probleem zijn. Nee, niet hun verbrandingsovens zijn het probleem, maar de vele mensen die tabak blijven roken. Nee, niet de oneindige productie van nutteloze en schadelijke producten met als enige doel meer geld in de zakken van

een klein aantal mensen te doen belanden is het probleem, maar wel het feit dat *wij* te veel afval produceren en niet genoeg recycleren. Nee, niet de onstillebare wraatzucht van de

economie is het probleem, maar wel wij die *té veel* willen. Ze hebben de planeet onleefbaar gemaakt en nu proberen ze er ons de schuld van te geven.

Achter het rampenspektakel dat ze om de zoveel tijd opvoeren, is het mogelijk om de *echte* verantwoordelijken voor de vergiftiging te achterhalen. En dat zijn niet alleen een handvol bedrijfsleiders die hoog in hun kantoortorens geld zitten verdienen of de politici die vanuit het parlement dicteren hoe we moeten leven... nee, het zijn ook al die 'kleine' structuren die vlakbij onze woonst staan. De GSM-antenne die ze zijn komen plaatsen en die we (nog) niet hebben durven kapot slaan; de electriciteitskabels die langs onze huizen lopen en hun vervuilende bedrijven voeden; de bouwfirma's die elk stukje omgeving herschapen in functie van de economie en de controle; de 'wetenschappelijke' tovenaarsleerlingen die elke morgen naar hun werk vertrekken om een nieuw stukje te leggen aan de dodelijke puzzel van de technologie.

En eens je zo naar de dingen begint te kijken, dan is er iets dat grijpt naar je keel en je nooit meer zal loslaten: het probleem zit niet alleen in het feit dat er politici, bedrijfsleiders en rijken bestaan, maar – en misschien wel vooral – in het feit dat de meerderheid er zich bij neerlegt en niet durft handelen. Maar het is nooit te laat om een andere richting op te gaan...

Verontwaardigde collaborateur

• Meterslange slogans tegen het bedrijf Grondwerken Michiels uit Booischot dat meebouwt aan het nieuwe asielcentrum in Steenokkerzeel. 'Stop deportaties', 'Michiels klootzakken', 'Michiels collaboreert', 'Geen nieuwe gesloten centra' en 'Michiels verdient geld met de opsluiting van mensen zonder papieren' staat met rode en zwarte verf te lezen op drie kerken en een school in de omgeving rond Heist-op-den-Berg. Reactie van zaakvoerder Herman Michiels: 'We waren blij met de klus. Ook wij moeten ons brood kunnen verdienen. [...] Ik hoop dat het hierbij blijft. Ik zou niet willen dat ze hier alles kort en klein slaan zoals in Sint-Denijs-Westrem. [kantoor van Besix]'

Dichtgelijmd • De sloten van twaalf Brusselse vrederechten worden dichtgelijmd. Een bericht werd in de omgeving achtergelaten: "Terwijl de Griekse Staat preventief meer dan 150 personen arresteert, gingen wij ervan uit dat het gerecht ook vandaag en hier ging razen. Gevangenis, boetes, diverse alternatieve straffen; dat zijn de straffen die ze dagelijks uitvaardigt. Daarom hebben we het gerecht preventief geblokkeerd. Solidariteit met de Griekse kameraden en de verschillende kameraden die binnenkort voor de rechter verschijnen omdat ze vechten tegen Staat en Kapitaal."

Genocide herinnerd • Een standbeeld van koning Leopold II krijgt een portie rode verf over zich heen in het museumpark van Tervuren. Het woord 'genocide' prijkt nu op de buste.

Jezus ontvoerd • In de kerstkribbe van Hoeilaart wordt het kindje Jezus ontvreemd. Er komt een brief in de plaats. "We hebben vannacht kindje Jezus van z'n kribbe gelicht en hem met ons meegenomen uit voorzorg. We dachten immers dat het slechts een kwestie van tijd was voor jullie zouden beseffen dat dit jochie geen papieren heeft en dus in een deportatiecentrum of andere gevangenis hoort. Enkel als de bouw daarvan wordt stopgezet en de andere gevangenis gesloopt worden, geven we het kindje terug."

Op 9 en 10 januari kwamen honderden migranten in Rosarno, een klein stadje in het zuiden van Italië, in opstand. Nadat enkele migranten beschoten waren met een luchtdrukpistool, wierpen de opstandelingen barricades op en blokkeerden de toegangswegen. In het centrum van Rosarno werden winkelruiten kapotgeslagen, barricades in brand gestoken. Het kwam tot zware botsingen met de politie... en lokale bewoners die eisten dat “alle zwarten uit Rosarno zouden verwijderd worden”. Sommige burgers gebruikten hun auto om migranten omver te rijden, anderen wapenden zich met stokken, builen en geweren om de revolte te breken. Op 10 januari 's avonds slaagden ze erin de migranten uit de stad te verjagen. Meer dan duizend migranten werden afgevoerd naar gesloten centra en kampen, honderden anderen sloegen te voet, met de auto of per trein op de vlucht. Alle vierduizend migranten zijn weggejaagd uit Rosarno. Tientallen migranten raakten zwaargewond.

In het zuiden van Italië arbeiden, vooral in de landbouw, tienduizenden migranten in omstan-

digheden die zonder overdrijven lijken op slavernij. Ze worden er uitgebuit door een alliantie van de maffia, de lokale politici en ondernemers. De meesten slapen in verlaten fabrieksgebouwen zonder water of elektriciteit. Het kwam al eerder tot revoltes, die meestal in bloed gesmoord werden door de huurlingen van de maffia.

Terwijl anarchisten in verschillende Italiaanse steden pamfletten uitdeelden in solidariteit met de revolte en het in Rome kwam tot relletjes met de politie, vuurden politici, fascist en brave burgers het ene racistische salvo na het andere af. In Brussel viel er trouwens ook een echo te bespeuren: het Italiaans Instituut voor Buitenlandse Handel werd er enkele dagen na de revolte aangevallen met stenen en verf in solidariteit met de revolte. Een klein teken dat de revolte geen grenzen kent, dat solidariteit bestaat uit het doorzetten van de aanval tegen wat ons onderdrukt.

Het pamflet hieronder werd ondermeer uitgedeeld in Genua (Italië).

SPARTACUS IS TERUG. LANG LEVE SPARTACUS!

De slaaf houdt op slaaf te zijn vanaf het moment dat hij probeert zich van zijn ketenen te ontrukken. Op dat ogenblik, onbezorgd over de gevolgen van de poging, komt de waardigheid, het verlangen, de woede en het diepgaande gevoel van onrechtvaardigheid tegenover de baas, tegenover diegene die dwingt tot slavernij, bevrijdend terug naar boven.

De revolte van de slaaf is de mooiste daad, is – boven alles – een daad van liefde naar zichzelf en de hele mensheid toe. De revolte van de slaaf is hoop en rechtvaardigheid die tot wapens gesmeed worden om de concrete mogelijkheid van emancipatie te worden. Het is simpelweg de wil van een ander leven, misschien een gelukkig leven, die zich uitdrukt.

De slaven van Rosarno hebben erover gesproken. Ze hebben erover gesproken doorheen hun daden en hun woede. In de brandstichting, in de kapotgeslagen vitrines, in de uitgerukte verkeersborden, in de stokslagen tegen de politie, zit de poëzie van een minaar verscholen.

Misschien is de liefde zonder berekening, de wanhopige liefde, de liefde in staat tot vallen, iets ouds. Net zoals de slavernij iets ouds is. Misschien zijn net daarom diegenen die in staat zijn om te begrijpen met weinig, zijn er maar weinig die de poësie van de slaven van Rosarno kunnen lezen.

In dit armzalige Italië, ondergedompeld in de angst voor het “andere” en door drongen van hypocrisie, geregeerd door schurken die ondersteund worden door nog dommere massa's, gecorrumpeerd door de haat en gegroeid in de illusie van de accumulatie en de rijkdom, wordt er vandaag schandaal geschreeuwd. Schandaal omwille van het geweld, omwille van de clandestiene immigratie, omwille van de arbeidsomstandigheden, omwille van de onveiligheid en de wanhoop.

Wel, gechoqueerde Heren, eerlijke Burgers, of jullie nu van rechts of van links zijn, of jullie nu plakken van christelijke stroop of gesmeed zijn met de rigide hamerslagen van het Recht, jullie zijn kadavers.

Omdat alleen een “dode van geest” kan debatteren in de schoot van het Recht en tussen de pagina's van de kranten over de liefdesverklaring van een minaar. Ofwel stem je ermee in, ofwel weiger je.

Diegenen die dag in dag uit het juk van een Staat die alsmaar ondraaglijker wordt aanvaarden, net zoals diegenen die de hand kussen wanneer de maffia's tekeer gaan; diegenen die de hielen van de baas likken – om vervolgens te grommen tegen diegenen die armer zijn of minder geluk hebben – net zoals diegenen die uit de ellende van een ander voordeel halen; al deze mensen zullen zeker de avances van de immigran-

ten van Rosarno weigeren. Maar die mensen verdienen geen enkel woord van ons, het is niet tot hen dat we willen spreken.

Diegenen die zeker zullen luisteren zijn de “vrijdenkers”, die geesten die nog weten te verlangen, die nog weten wat het verschil is tussen leven en overleven, tussen vrijheid en slavernij. Die weten dat duizend in brand gestoken auto's niet de vrijheid en de waardigheid van een mens waard zijn.

De slavernij bestaat uit mensen en koopwaren, uit bedrijven en verhoudingen. Dit is mogelijk doorheen een alsmaar meer xenofobe klassopolitiek en wordt ondersteund door geüniformeerde legers en maffiosi in witte hemdjes.

De liefde voor de vrijheid bestaat uit medeplichtigheid en creativiteit. De revolte van de Afrikaanse immigranten van Rosarno is een geschenk aan ons allen, nu is het aan ons om iets terug te geven.

Omdat geen enkele mens ooit vrij zal zijn tot wanneer de laatste keten gebroken zal zijn.

Anarchisten en libertairen in Genua

Les Barons

EN TOEN WAS ER...

EN TOEN WAS ER... een film over Molenbeek. Wekenlang stond het op elke tram en bus te lezen: gij zult de film 'Les Barons' gaan zien, want zelfs de Stib vindt het een goede film. Blijkbaar is het zo één van die films die je niet mag missen, waar je urenlang moet over praten en die zelfs echte discussie zou kunnen losweken...

ACH WAT. We hadden evengoed naar een promotiefilmpje van de preventiedienst kunnen gaan kijken. De film probeert grappig te zijn, maar verkondigt in feite slechts één boodschap: wie we ook zijn, waar we ook zijn of van komen, we zijn allemaal één gelukkige familie... je moet er gewoon voor gaan.

ALLEMAAL FAMILIE? De realiteit is wel even anders in Molenbeek. Op elke hoek van de straat loeren de flikken mee over je schouder, als je ze tegenkomt kan je maar beter je ogen wegdraaien of je bent aan het 'provoceren'... maar in Les Barons bestaan er geen flikken. Net zoals in Les Barons niet wordt teruggevochten. Op geen enkele moment, noch tegen de flikken, noch tegen die vervelende bureaucraten van de werkloosheidsdienst, noch tegen niets of niemand. Iedereen gelukkig.

ALLEMAAL GELUKKIG? In 'Les Barons' valt geen armoede te bespeuren, geen huisbazen die elke maand honderden euro's komen aftroggelen, geen deurwaarders die de straten afschuimen. Nochtans is Molenbeek, net zoals Anderlecht, Sint-Joost, Vorst en andere wijken, één van die typische vergaarbakken voor arme mensen, samengepropt op enkele vierkante kilometer.

ALS JE ER MAAR VOOR GAAT? Het klassieke verhaaltje van de integratie... maar dit systeem heeft haar marge van ongewenste kinderen die naar believen gedumpt of gebruikt kunnen worden. En geen enkele 'als je er maar voor gaat' zal daar iets aan veranderen. De fabeltjes over integratie in een maatschappij die net gebaseerd is op de verdeling tussen arm en rijk, tussen *geïntegreerd* en *afval*, worden nog maar eens voor de zoveelste keer gepromoot.

MENEER DE REGISSEUR, die uiteraard alles van Molenbeek kent want met kennis ter zake, rolt het geld goed binnen? Werd en wordt er vet betaald voor deze nieuwe promotiefilm? Terwijl de zalen vollopen met mensen die tien euro betaald hebben voor een lofrede van de sociale vrede ten midden van alle miserie en woede (wees gerust, dat komt allemaal niet in beeld), vechten we door. Zoals we altijd al gedaan hebben, al was het maar om ons hoofd hoog te houden. Hou je fabeltjes maar voor jezelf.

PS: MENEER DE STIB, ik zou u al preventief willen afraden om één of andere hiphopgroep uit Anderlecht een liedje te laten maken over jullie geweldige bedrijf, jullie gangen vol camera's en jullie aimabele controleurs. Als jullie het evenveel zouden spelen als het deuntje over 'opgelet, er zijn pickpockets in het station' zou er wel eens heel veel kots op de vloer opgekuist moeten worden.

Na heel wat gemeenten en steden in de rest van België volgt nu ook Brussel. Vanaf het nieuwe jaar 2010 is het verplicht om het afval gesorteerd op straat te zetten.

Wat de MIVB ons al langere tijd in haar haltes probeerde aan te leren, gaan we nu allemaal thuis moeten toepassen; het juiste productje bij het juiste kleurtje leggen (naar gelang wit, blauw of geel en wie weet komt daar nog groen bij). Allerhande overheids-campagnes probeerden al onderscheid te maken tussen vuil en proper of beter de vuilen en de properen, de slechten en de goeden, de zwarten en de witten. En dan moeten we allemaal onze burens in het oog gaan houden, alsof zij en een propje papier het zouden zijn die ons leven miserabel maken. Ze probeerden ons een schuldgevoel bij te brengen en ons aan te zetten tot deugdelijke burgerzin. Daar horen blijkbaar ook de nodige seksistische stereotiepen bij. Zo was het tienjarige meisje toch vooral bezig met haar toekomstig en met zekerheid vaststaand moederschap ("Want vroeg of laat heb ik ook kinderen"), terwijl de zestienjarige gast nog volop bezig was met voetballen ("Want ik wil niet buitenspel staan" euh, wij duidelijk wel).

Omdat zo'n propaganda meestal maar weinig zoden aan de dijk zet (aangezien vorige campagnes rond hetzelfde thema maar weinig effect sorteerden -knipoog, knipoog-), beloven de bevoegde instanties nu al de nodige financiële wraaknemingen tegen de doven en blinden. Boetes van 62,5 tot 625 euro worden uitgereikt voor ongesorteerd afval. Zoals al in andere steden de praktijk is, zal uw goede vriend de stadswacht wel even in uw vuilnis komen rondneuzen en oordelen of alles naar wens is gesorteerd. Daarnaast worden de witte vuilniszakken (die voor restafval) tien cent duurder, ongetwijfeld slechts een klein voorsmaakje van toekomstige hallucinante prijsverhogingen (in sommige andere steden kost één -ja, ÉÉN- plastieke zak van de juiste kleur al 2,5 euro).

Het is dus de bedoeling dat elke woning een minisorteercentrum wordt (waar we er de plaats voor gaan vinden, ik weet het niet). Als we het sorteersysteem even onder loep nemen, springt er al direct iets in het oog. In de afvalzak voor plastieke verpakkingen, mogen niet alle plastieke verpakkingen (bijvoorbeeld botervlootjes, yoghurtpotjes...). Redelijk verwarrend, waarom dan? Niet omdat deze niet recycleerbaar zouden zijn, maar omdat ze duurder zijn om te recyclen. Daar

valt geen geld mee te verdienen en dus daar stoppen alle groene voorwendsels. En natuurlijk geldt dat hoe meer u correct sorteert, hoe minder mensen er moeten betaald worden om alles te selecteren nadat de ophaling is gebeurd. Ja u hebt het al door, uw afval en vooral uw sorteerwerk is geld waard.

Omdat we het beu zijn om overheids-campagnes die met het vingertje wijzen overal te moeten zien en horen. Omdat we de bemoeizucht van de flikken in alle verschillende kleuren beu zijn. Omdat we het beu zijn om te moeten zien dat de fabrieken (die geld in het laadje brengen van de rijken terwijl anderen aan de lopende band staan voor miserabele lonen), de dikke auto's (waarmee

"WIT STAAT SYMBOOL VOOR NETHEID EN ZUIVERHEID."

HET IS EEN OPVALLENDE KLEUR EN VERFRAAIT HET

STRAATBEELD BIJ DE OPHALING VAN HET NIET-GESORTEERD AFVAL."

- NET Brussel

de heren in maatpakken zich laten rondrijden terwijl de MIVB-controleurs alsmaar meer jacht op ons maken), de kernenergiecentrales (die pure winst zijn voor de energiebedrijven terwijl wij amper onze energierekeningen kunnen betalen) enzovoort, rustig meer vuiligheid in de lucht, het water en de grond kunnen pompen terwijl wij als schuldigen worden aangewezen voor het naar de kloten helpen van de aarde.

Daarom zullen we inderdaad ons afval sorteren, maar wel volgens onze eigen methode. Zorgvuldig zullen we ervoor zorgen dat de persoonlijke documenten (brieven of andere papersoorten met namen op) apart worden weggegooid (ergens op straat in een vuilnisbak), zodat nieuwsgierigen geen bewijzen vinden. De rest (ja noem het maar het "restafval") gaat in een zak waarvan je de kleur zelf mag kiezen. En die flikker je lekker naast de supermarkt. Terug naar afzender, terug in de smoel van alle bemoeials en patsers (die ons in de eerste plaats al die afval hebben aangesmeerd met hun klote economie gebaseerd op die consumptie kutzooi).

En laten we dat puur voor de gezelligheid ook maar omdopen tot "revolutionair afval sorteren/dumpen" (geïnspireerd op een Antwerps idee dat daar in de praktijk een grote navolging kent). Veel plezier in het nieuwe jaar!

Oudejaarsvuur • Op de vooravond van het nieuwe jaar wordt de toegangspoort van de gevangenis van Vorst op 30 plekken doorboord met een kalasjnikov. Verschillende raampjes vliegen aan diggelen en de kogels beschadigen binnenin de gevangenis ook een verluchtingssysteem.

Protest • Een dertigtal personen betogen voor het gesloten centrum in Vottem tegen het medisch verzuim en ter nagedachtenis van Yahya Tabbabi die daar op 4 januari stierf. Hij kreeg een overdosis methadon en benzodiazepine toegediend. In het gesloten centrum starten een aantal mensen zonder papieren een hongerstaking tegen de wanpraktijken van de dokters.

Graafkraan kapotgeslagen • Op een werf in de Eénmeilaan in Leuven worden de ruiten van de graafkraan aan diggelen geslagen.

Drooggelegd • De arbeiders van Inbev blokkeren de bierfabriek in Jupille, Hoegaarden en Leuven tegen het dreigend ontslag van een 300-tal arbeiders. Ze gooien bier weg en geven gratis bier weg. Na twee weken staking en na de drooglegging van een aantal supermarkten en cafés bekomen ze de annulatie van de ontslagen.

Vrijheidsplein • Twee weken nadat op 7 januari de revolutie van immigranten uitbreekt in Zuid-Italië wordt het Italiaans Instituut voor Buitenlandse Handel aangevallen met stenen en rode verf. Een slogan verduidelijkt: Rosarno. Tegen het kapitaal, de Staat en de mafia.

Brandstichting tegen bedrijf • Op 6 en 15 januari werd het metaalbewerkingsbedrijf RVR Technicals in Ingelmunster het doelwit van brandstichters. Eerst werd de BMW van de zaakvoerder in brand gestoken, nadien moest het bedrijf zelf eraan geloven. Een deel van het interieur en een opslagplaats liep schade op. Een ex-werknemer werd twee maal gearresteerd en vrijgelaten bij gebrek aan bewijzen.

Metro.

Die vrouw voor mij. Ogen wijd open. Onge-rust, eisend. Ze verwacht iets van mij. Iets wat ik haar niet wil geven. Niet kan geven.

Ik gaf haar net een pamflet dat praat over de dood van een gevangene. Vijf mensen von-den de dood door de gevangenis deze laatste twee maanden. Enkelen door medicijnen toe-gediend door dokters, anderen door de naak-te kogels van de politie. Voor Alex was het 'zelfmoord', een aangekondigde dood, een dag nadat hij bevrijde lucht kon inademen, even maar, voordat hij gepakt werd door de cipiers. Niemand zal ooit weten wat er daar precies is gebeurd.

Daarentegen begint het duidelijk te worden dat een stap werd overschreden; het antwoord van de Staat op teveel revolte.

"Maar zeg me wat we kunnen doen!"

Het eerste wat in me opkomt: "die vraag moet je aan jezelf stellen" maar dat is nogal pover qua antwoord, dus stamel ik maar wat en de deuren van de metro sluiten zich. *"Be-dankt."*

Wat verwacht ze? Dat ik haar een petitie geef, dat we klacht indienen tegen machtsmisbrui-ken, tegen misstappen van de politie of dat we neutrale onderzoeken eisen? De illusie creëren dat we iets gedaan hebben, terwijl we alleen maar de verantwoordelijkheid om te handelen in de handen van anderen plaatsen.

Van diegenen die ten volle aan deze gang van zaken deelnemen, in eerste persoon, of door haar te waarborgen, diegenen die er zich elke dag voor inzetten dat de verhoudingen van overheersing kunnen blijven voortduren. Ik weet maar al te goed wat ik niet wil voorstellen, maar dat lost mijn probleempje hier niet op. Die vraag doet me ongemakkelijk voelen. Ik verkies veruit de twee gastjes die het pamflet luidop beginnen te lezen, voor het hele metrostel; of de grote bekken van dienst die, voor even maar, zwijgen en lezen, in alle stilte, zorgvuldig, aandachtig. Of die-gene die me toeroept *"maar de revolte is al begonnen! We hebben alles afgebroken aan het Albertplein en de auto's blijven branden! De volgende keer nemen we het commissari-aat samen!"* Wie weet, op een dag, waar het anders zal zijn, waar de verhoudingen tussen ons een andere wending nemen, waar ik me geen buitenaards wezen voel als ik over vrijheid spreek, waar dromen niet worden geleid door poen, waar we eenzelfde taal kunnen spreken.

Soit, de vrouw.

Ergens in een anarchistische publicatie las ik dat "we niets aan te bieden hebben". Dat idee spreekt me aan, hetgeen wat ons onderscheidt van de politiekiers van alle slag, altijd klaar met een te volgen programma onder de arm, klaargemaakte oplossingen die alleen nog uitgevoerd moeten worden. Het ontbreekt ons enkel om ons te organiseren...

Nee, ik heb niets aan te bieden. Ik wandel zelf ook alleen op een weg die de andere wegen wil ondermijnen, een weg waarvan ik niet weet waar ze me naartoe leidt. Alles wat ik weet is wat ik achterlaat...de berus-ting, de passieve deelname, de onverschillig-heid. Wat mijn stappen voedt is niet alleen een diepe woede die in mij dondert, woede tegen deze wereld gebaseerd op verhoudin-gen van overheersing en onderdanigheid, oneindig voortgezet. Woede tegen elke slag in ons gezicht. Het zijn evenveel de gestes van rebellie, repliek, breuk die het mogelijk maken om een beetje helder te zien in deze wazige 'allen tegen allen'. Gebaren die reeds de trekken in zich dragen van iets anders, onbegrijpbaar voor de verdedigers van deze wereld, en oncontroleerbaar.

Kantinevoer • Een groep mensen valt binnen in de kantine van So-dexo op de ULB-campus. Ze laten pamfletten achter waar ze de rol van Sodexo in de deportatiemachi-ne duidelijk maken. "[...] Vandaag onteigenen we Sodexo van haar eetbare stront opdat ze, gratis, be-vrijd van haar financiële ketens die haar aan opsluiting, uitbuiting en kolonisatie verbinden, een minder bittere smaak terugvindt. Vandaag bederven we haar eetbare stront opdat ze, oneetbaar, de smaak van deze collaboratie krijgt. [...]"

Repliek • Kort nadat Hassan, sinds eind december ontsnapt uit de gevangenis van Namen, op 21 ja-nuari wordt doodgeschoten door de politie na een achtervolging die volgde op een overval op een supermarkt, laten jongeren een spoor van vernieling achter van het centrum van Anderlecht tot de wijk van de Slachthuizen. 'We vermoeden dat die gebeurtenis het vuur aan de lont stak', zegt adjunct-korpschef van de Zone Zuid, Patrick Evenepoel. 'De nacht daarop was er nog een schietpartij in onze zone tijdens een achtervol-ging met onze agenten.' De ruiten van een Renault-dealer worden in-geslagen, evenals enkele winkel-ruiten. Een wagen wordt in brand gestoken. Een minderjarige wordt opgepakt met een molotov-cock-tail op zak. De dagen nadien wor-den verschillende auto's in brand gestoken.

Michiels bis • In een loods van grondwerken Michiels breekt een brand uit. Een kraan en een zeef-machine raken beschadigd. In Heist-op-den-Berg werden al slo-gans gespoten tegen Michiels die meebouwt aan het nieuwe geslo-ten centrum.

colofon

Buiten dienst is een anarchistische krant die om de twee weken verschijnt. Deze krant is gratis en komt zowel in het nederlands als het frans uit. Reacties, vragen en bijdragen: hors.service@hotmail.com
Als je wilt helpen verdelen, stuur dan een mailtje naar bovenstaand adres.